

Vánoční strom

Zbývaly dva dny do Vánoc. Naše malá vesnička byla pokrytá velkou bílou peřinou. V jednom z malých domečků jsme se těšili na Vánoce.

Jednoho chladného sobotního rána musel tatínek naléhavě do práce a maminka do obchodu. Doma jsem zůstala já a můj mladší bratříček Honzík společně s naším pejskem Punt'ou. Než maminka odešla, varovala nás: „Nevyvádějte žádné hlouposti, dávejte pozor na vánoční stromeček a žádné prskavky!“ Pak jsme se rozloučili a my s Honzíkem a Punt'ou osaměli.

Každý si zalezl do svého pokoje. Já jsem se pustila do čtení a Honzík si začal hrát. Oba dva jsme si užívali vánoční nálady, která v domě panovala. Nic ale netrvá věčně.

Honzíka hraní brzy začalo nudit, tak zašel za mnou a zafňukal: „Já se nudím.“

„Běž si hrát,“ zamumlala jsem otráveně. Opravdu jsem se nechtěla odtrhnout od své knížky. Ráda si s mým malým bráškou hraji, ale ten den jsem opravdu neměla náladu. Byl první den vánočních prázdnin a já zatoužila po zaslouženém odpočinku.

Když jsem Honzíka odmítla, zklamaně sklopil hlavu a odešel. Když procházel kuchyní, jeho zvědavost hned upoutaly prskavky pohozené na stole. Vzpomněl si na to, co říkala maminka. Nesmí dělat hlouposti. Až přijde maminka, určitě se nějak zabaví. Teď bude muset přežít tu příšernou nudu. Své myšlenky ihned zahnal a odešel do pokoje. Lehl si na postel a přemýšlel o všemožných věcech, které by se daly dělat s těmi zářícími magickými věcmi.

Já jsem vůbec neměla tušení o tom, co se v Honzíkově hlavě odehrává. Dále jsem četla a přestala opět vnímat svět okolo.

Z mého napínavého fantasy příběhu mě opět vytrhlo zaklepání. Honzík vstoupil a začal mi něco vykládat. Když jsem ho delší dobu nevnímala, zatřásl mi rukou. Došlo mi, že nemá cenu ho nadále ignorovat. Odložila jsem knížku a zadívala se do jeho malých modrých a nadějně se třpytících očíček. „Já se nudím,“ zafňukal podruhé.

„Honzíku, už jsem ti to říkala,“ vysvětlovala jsem mu už trochu nervózněji, že nemám čas. Běž si hrát. Maminka tu bude za chvíli.“ Opět jsem si vzala knížku a ignorovala Honzíkovo smutné hudrování. Odešel. Mohla jsem se opět ponořit do příběhu.

Chvíli jsem si už zoufale myslěla, že budu mít klid. Ale klid trval jen pár minut. Z mé fantazie mě tentokrát vytrhl štěkot Punt'ou a křik Honzíka. Chtěla jsme si myslet, že jde jen o další jejich hloupou hru, ale podle vyděšeného křiku to tak vůbec nevypadalo. Odhodila jsem knížku a vyběhla z mého pokoje. Stalo se to nejhorší, co se stát mohlo.

Na místě jsem zkameněla. Zahlédla jsem oranžovo červený oblak pohlcující náš vánoční stromek. Pochopila jsem, že není čas na zírání. Rychle jsem vzala mobilní telefon, který díkybohu ležel na stole a podala ho Honzíkovi.

„Zavolej hasiče, vezmi Punt'ou a běžte ven,“ zakřičela jsem na vyděšeného brášku. Chodil teprve do první třídy, ale s maminkou jsme ho už dávno učily, jak zavolat hasiče. Uměl to na jedničku. Důležité ale je, aby to zvládl i v této situaci.

„Já nechtěl...“ začal koktat a po tváři se mu spouštěly slzičky neštěstí. Byl naprosto zdrcený a opravdu ho to trápilo. Teď na to ale nebyl čas. Punt'ou nadále štěkal na rostoucí plamen, který pomalu připomínal křídla bájného Fénixe.

„Omluvíš se potom, Honzíku. Teď běž a zavolej ty hasiče. Vše bude v pořádku, neboj,“ povzbudila jsem ho. Očividně to pomohlo. „Punt'ou, ke mně,“ slyšela jsem ho zavolat a nejspíše oba dva vyběhli i s mobilem ven.

Já jsem se zběsile snažila vším možným uhasit smrtící plameny. Za jiných okolností by byly určitě kouzelné, ale teď nám chtěly sníst vánoční stromek, a to jsem jim nemohla dovolit. Nejúčinnější byl hrnec, napustila jsem ho vodou a tu vylila na plameny. Oheň mírně ustupoval, avšak to určitě nestačilo. Mohla jsem ho zpomalit, dokud nepřijedou hasiči. A to jsem se taky snažila udělat. Hrnec jsem stále dokola napouštěla vodou z umyvadla v kuchyni. Jedna větvíčka, druhá větvíčka, třetí větvíčka. Takhle se mi dařilo nenechat plameny stále dokola hasit. Čím dál tím rychleji se rozrůstaly. A ejhle, půlka stromu už byla v plamenech. Začala jsem v nose cítit tu nepříjemně palčivou vůni kouře. Konkrétně pálicího se jehličí.

V té chvíli jako by ten nával adrenalinu úplně zmizel. Dostala jsem strach a dolehla na mě všechna ta úzkost. Naposledy jsem hořící strom polila, a když jsem se přesvědčila, že nemám šanci ho uhasit, zahodila jsem na zem hrnec. Následně jsem vyběhla ven za Honzíkem a Punt'ou. Sotva jsem ucítila zimní venkovní chlad, uviděla jsem velké hasičské auto a z něho vybíhající hasiče. Honzík to opravdu dokázal.

Asi pět hasičům, kteří už viděli valící se dým, jsem naznačila, že hoří vánoční stromeček. Punt'a samozřejmě všechno doplňoval svým zuřivým a zároveň nechápavým štekotem. Naštěstí ho držel můj malý bratr. Hrdina a zároveň příčina celé situace. Blesklo mi hlavou, že se o to hasiči už postarají. Rychle jsem běžela obejmout vystrašeného bratra. Mohl si vyplakat oči.

„Je to v pořádku, moc škody se určitě nestalo,“ uklidňovala jsem ho, „hlavní je, že jsme všichni v pořádku a nikdo se nezranil, ne?“

„Já vím, ale maminka se určitě bude zlobit. Ještě mě varovala,“ fňukal mi do ramene. „Hele a už ti někdo vyprávěl, jak jsem v tvém věku zapálila...“ nestihla jsem ani doříct větu a před našim domem zastavilo malé červené autíčko.

Z něj vystoupila osoba s ustaraným a především vyděšeným obličejem. Běžela k nám a objala nás. Takovou reakci ani jeden z nás nečekal. Punt'a dokonce zvládal vrtět ocáskem.

„Copak jste tady prováděli?“ řekla maminka už přísnějším hlasem.

„Mami, já jsem si hrál.. s prskavkami. Přesně to, co jsi říkala, že nemám dělat,“ při této větě se rozplakal. Bylo mi ho opravdu líto. Hlavně jsem cítila vinu i já, protože kdybych si s ním šla hrát, mohlo to dopadnout úplně jinak.

„Můžu za to já, mami. Říkal mi, že se nudí, ale já ho ignorovala. Zkrátka kdybych na něj dávala pozor, nemuselo by se to stát,“ podpořila jsem svého bratra, který právě vypadal jako hromádka neštěstí.

„Dobře, děti, důležité je, že se nikomu nic nestalo,“ začala maminka se svým proslovem, „Nejdůležitější je přece zdraví a to, že umíte oba dva přiznat svou chybu. A to znamená větší pravděpodobnost, že se z ní poučíte.“ Usmála se, sklonila se k Honzíkově, aby setřela jeho slzičku. Poté si nás oba přitáhla do objetí. Punt'a radostně zaštěkal.

Řekla nám, že by se měla jít podívat za hasiči, kteří očividně dokončili svou práci. Při představě toho, co ještě muselo shořet, se mi udělalo nevolno. Hned jsem tyto chmury zahнала, naposledy věnovala pohled mamince. Na její tváři jsem ještě zahlédla povzbudivý úsměv a zmizela z dohledu.

„Honzíku, víš co, domluvíme se,“ navrhla jsem, protože mi hlavou probleskl nápad.

„Ano?“ odvětil už trochu veselejší Honzík.

„Až budeš příště chtít začít dělat jakoukoliv nebezpečnou věc, řekni mi to, ano? A já slibuji, že se ti za jakýchkoliv podmínek budu věnovat, platí?“ řekla jsem svůj menší plán.

„Dobře, sourozenci navždy?“ řekl naše motto.

„Sourozenci navždy,“ zopakovala jsem a na souhlas jsme překřížili malíčky.

Ještě jsem mu věnovala úsměv a odešli jsme se posadit na lavičku. „Tak já ti teda povím, jak jsem jednou zapálila Punt'ovi ocas,“ dala jsem mu ruce kolem ramen a pustila se do vyprávění.

O dva dny později už jsme všichni obědvali v kuchyni u vánočního stolu s výhledem na nový stromek. Tentokrát díkybohu nebyl v plamenech. Opravdu jsem byla šťastná, že trochu shořel jen strop a stěny okolo stromku. To náš šikovný tatínek stihl ještě do Štědrého dne opravit. Byla to velmi děsivá, ale zároveň pro všechny poučná zkušenost. Jsem si jistá, že už se to nikdy opakovat nebude. Punt'a jako by mi četl myšlenky, spokojeně zaštěkal a dále jsme jedli. I s touto vzpomínkou jsme si dokázali všichni Vánoce užít v klidu a pohodě.